

Riny in Boeken

Beste mensen,

Zondagavond 3 februari was ik een van de 7 miljoen Nederlanders die in het TV-programma van Peter R. De Vries de ontwikkelingen rond de verdwenen Amerikaanse Nathalee Holloway bekeek.

De Nederlandse verdachte Joran v.d. Sloot gaf uitgebreide informatie aan een zogenaamde vriend. En deze informatie was duidelijk anders dan hij in zijn vorig jaar verschenen boek had laten optekenen. Het TV programma liet dan ook een mooi beeld zien van Joran's boek, meegenomen door de golven aan de Arubaanse kust....

(Reden voor de uitgever om de goedkope herdruk van Joran's boek die gepland was voor maart, ogenblikkelijk stop te zetten en de ontwikkelingen af te wachten)

Bij het beeld van Jorans's verdwijnende boek in de golven moest ik denken aan de vele egodocumenten die momenteel verschijnen. Veel mensen die geen schrijversachtergrond hebben, proberen toch hun verhaal gepubliceerd te krijgen. Ouders schrijven over hun kinderen, kinderen schrijven over hun ouders, patiënten schrijven over hun ziekte, achterblijvenden schrijven over het overlijden van dierbaren, mensen die gaan sterven schrijven over hun naderend einde, criminelen schrijven over over hun lucratieve zaken, verdachten schrijven over "hun"case (kijk naar het boek van Joran v.d. Sloot en

naar het boek van O.J. Simpson met de veelzeggende titel *(IF) I did it!*

Er is blijkbaar behoefte om hetgeen je meemaakt van je af te schrijven. Als je beroemd bent, zal het ook nog gekocht worden want het grote publiek is erg benieuwd naar het reilen en zeilen van de "celebraties". Dus kassa!

Als je niet zo beroemd bent moet je je afvragen wat je doelstelling is met je boek. Is het interessant voor een breder publiek? Wil je iets aan de orde stellen waar nog niet eerder aandacht aan is besteed? Of is het zo dat je jezelf door een boek te publiceren een vorm van onsterfelijkheid geeft? Immers, je boek is er nog als je er zelf niet meer bent. Je hebt iets nagelaten in je leven!

Misschien is dat wel iets waar we allemaal naar op zoek zijn. De zekerheden van vroeger zijn verdwenen maar we willen toch onsterfelijk zijn, ook als zou blijken dat de hemel niet bestaat.

Dan is een nagelaten boek toch een mooi alternatief!

Toen mijn moeder overleed, jaren geleden, had ik de behoefte om delen van haar leven inzichtelijk te maken voor mijn familie omdat ik het gevoel had dat het "totale plaatje" niet bij ieder aanwezig was. Ik heb haar leven op papier gezet en aan mijn familie uitgedeeld. Maar ik heb het geen boek genoemd of geprobeerd het in de boekhandel te krijgen: het was een egodocument, mijn egodocument en zo wilde ik het ook houden!

Groetjes, Riny Polman

Verder in dit nummer:

- Noud Bles: Van boeken bezeten
Boeken die je leven redden (of tenminste je hele leven veranderen)
- Expositie Marike Meurs
- Boeken die om aandacht vragen
(Frans Polman en Sanne Rutgers)
- Paul Troost: Over rechtlijnigen en genieters
- Jan Werkman's Dichtbundel
- Activiteiten & Nieuws
- Colofon

Boeken die je leven redden (of tenminste je hele leven veranderen)

Ooit, zo werd mij lang geleden verteld, redde een boek het leven van een soldaat omdat de op hem afgevuurde kogel bleef steken in de harde kaft van het exemplaar dat hij op zijn borst droeg. Het reddende boek, zo hoorde ik, was de catechismus en dat verklaarde waarom dit dunne boekje zo'n stugge, grijs kartonnen omslag bezat. Andere religies claimen wellicht vergelijkbare wonderen bewerkstelligd door hun heilige boeken. Wat ik ook allemaal kwijtraakte sinds mijn jeugd, mijn fascinatie voor zulke verhalen verdween niet, al bleef mijn argwaan behoorlijk op peil. Wat dus te denken van een roman getiteld: *Dit boek redt je leven* van de Amerikaanse schrijfster A.M. Homes? Of van de eerste zin uit een van Orhan Pamuks succesboeken: "Op een dag las ik een boek en mijn hele leven veranderde," de zin waarmee *Het nieuwe leven* opent?

Boeken veranderen lezers, het is een van de sterkste argumenten om te lezen en het beste wat een literair boek kan bewerkstelligen. Wat gebeurt er wanneer de schrijver het er zo dik bovenop legt als Homes of Pamuk, werkt dan de slogan of verkeert het wensdenken in zijn tegendeel?

A.M. Homes is een 45-jarige schrijfster waarvan ik maar één verhaal las, *Hij van mij* in de bundel *Korter dan kort*. In die notendop ervoer ik eerst bewondering die al snel omsloeg in wrevel. Dezelfde ervaring onderging ik bij het lezen van *Dit boek redt je leven*. Ik vermoed dat lezers die hoofdzakelijk Anglo-Amerikaanse romans lezen mijn mening niet zullen delen. De werkelijkheid in deze boeken is vaak groter dan het echte leven, maar bij A.M. Homes wordt de beschreven realiteit niet alleen voortdurend groter en groter, maar die wordt ook in een adembenemend tempo afgegraasd. De hoofdpersoon Richard Novak gaat met onverklaarbare pijn in zijn lichaam naar het ziekenhuis en moet tijdens een hersenscan drie kwartier onbeweeglijk blijven liggen. Denken is dan het enige dat overblijft en zijn gedachten gaan uit naar zijn ex-echtgenote, een overijverige juffrouw mier en naar zijn zoon die hij te weinig aandacht heeft gegeven. Voor mij mag de handeling hier stoppen en wordt al het leed dat hij heeft veroorzaakt, respectievelijk dat hem is aangedaan in willekeurige volgorde aan mij overhandigd, uitgesmeerd over de 325 bladzijden die er na het ziekenhuisbezoek nog volgen. Nu sleept de schrijfster mij voort langs een gekmakende reeks gebeurtenissen die over elkaar heen buitelen en elkaar in mijn hoofd, maar vooral in mijn hart verdringen omdat elke volgende scène net iets heftiger moet zijn dan de vorige en alle voorgaande verhaalonderdelen wegzinken in het zompige moeras. Behalve wanneer bijna aan het einde van de dollemansrit de zeventienjarige zoon uit de kast komt en zijn vader in dronkenschap toeschreeuwt homo te zijn door zijn schuld. Het boek heeft mijn leven in zekere zin gered: voortaan nog kritischer keuzen maken dan afgaan op enkele juichende kritieken en de aansprekende titel op de aantrekkelijke omslag.

Het boek waarvan al in de eerste zin de hoofdpersoon in *Het nieuwe leven* zo ondersteboven raakt, krijgen we in de hele 260 bladzijden dikke roman van Orhan Pamuk niet te zien, ook krijgen we niets uit het boek te horen. We ondervinden samen met de hoofdpersoon, een jonge bouwkundestudent uit Istanboel, wat de gevolgen zijn van het opgeslorpt worden door één boek. Hij verlaat huis en haard, geeft zijn studie eraan en volgt naar willekeur busroutes door het uitgestrekte binnenland van Turkije. Eerst op zoek naar de buitengewoon knappe medestudente die hem op het boek heeft geattendeerd,

en als hij haar gevonden heeft, zwerven ze samen op dezelfde manier verder in de hoop haar verdwenen vriend tegen te komen. Deze vriend blijkt niet de schrijver, wel de overschrijver van de inhoud. De mare gaat, dat wie aan het boek begint naar niets anders meer verlangt dan naar lezen en herlezen van dit ene werk. Het Boek (inmiddels van hoofdletters voorzien) herinnert de lezers aan de hele wereld, maar er is helaas geen wereld en geen leven buiten Het Boek. De jonge bouwkundestudent

merkt dat alle lezers een gewelddadige dood sterven en hij besluit de ban te breken en de overschrijver om het leven te brengen. Hetgeen erg gemakkelijk geschiedt. Tenslotte ziet de hoofdpersoon op weg terug naar huis in Istanboel in de voorruit van de bus een inhalende vrachtwagen hun voertuig naderen en stopt het verhaal op het moment dat de truck zich boort in de voorkant van de bus, waar hij, de ik-verteller in de roman, weet dat hij dit ongeluk niet zal overleven. *Het nieuwe leven* is een aangrijpend en fantastisch geschreven roman. Behalve de laatste, hier aangeduide alinea die de lezer na het dichtslaan van het boek doet afvragen hoe de ik-verteller (die de lezers van het eindeloos herlezen heeft gered) aan ons de hele geschiedenis heeft kunnen vertellen als hij het avontuur inderdaad zelf niet heeft overleefd.

Wat een afwisselend, opwindend en uitzichtloos lot treft ons, lezers. Of het boek dat je tegen je borst drukt, beschermt je, óf je wordt geraakt in je hart. Wij blijven lezen en zoeken naar dat ene boek dat nadat je het uit hebt, het lezen van alle andere boeken overbodig maakt.

Noud Bles

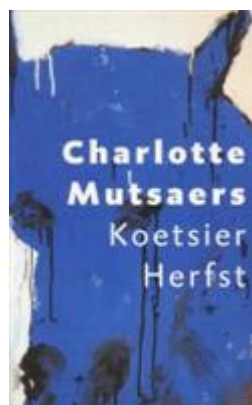
A.M. Homes: *Dit boek redt je leven*, Uitgeverij De Bezige Bij, 2006, € 12,50.

Orhan Pamuk: *Het nieuwe leven*, Uitgeverij De Arbeiderspers, 2^e druk 2006, € 12,50.

EXPOSITIE

van schilderijen van Marike Meurs uit Bommel bij ons in de Boekhandel.

Aanbevolen boeken

Boeken die om aandacht vragen:

De Canon van ons Vaderlands Verleden (€ 29,95)

Geschiedenis leeft! De eerste (inmiddels herziene!) canon van onze vaderlandse geschiedenis is een feit. De canon vormt een van de fundamenteën van de culturele bagage die elke Nederlander (volgens de regering) als vanzelfsprekend zou moeten hebben. In dit boek passeren twintig eeuwen Lage Landen de revue aan de hand van 50 hoogtepunten, die samen de basis vormen van het nieuwe geschiedenisonderwijs. Het wordt zo van belang geacht dat er een museum wordt opgericht met dit thema.

En dat nog wel bij ons in de buurt!

Elk van de 50 onderwerpen biedt aanknopingspunten voor boeiende verhalen die de belangstelling van scholieren voor geschiedenis kunnen aanwakken. Samen vormen deze 'vensters' de rode draad van de geschiedenis van het land dat wij gezamenlijk bewonen. Wie meer wil weten over de afzonderlijke onderwerpen, maar tegelijkertijd een indruk wil krijgen van de plaats die ze in het grote geheel innemen, vindt in dit boek wat hij/zij zoekt.

Deze prachtige, geïllustreerde uitgave vormt de meest moderne versie op onze historie. Vijftig vlot geschreven hoofdstukken leiden ons via de hunebedbouwers en de Romeinen, Karel de Grote en Willem van Oranje tot de komst van de televisie, de ontdekking van de gasbel en zelfs Srebrenica. Geschikt als naslagwerk voor historisch geïnteresseerden en heel bruikbaar

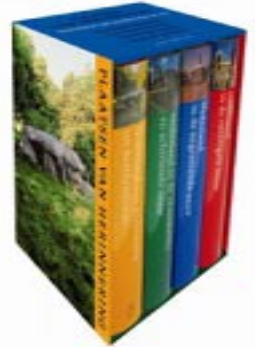
als historische 'opfrisser' voor ouders met schoolgaande kinderen.

Frans Polman

En dan ligt mij al enige tijd een prachtige cassette:

Plaatsen van herinnering aan te staren. (nu weer € 99,95)
Dit betreft geschiedenis van de lage landen gekoppeld aan 160 plaatsen.

Ons land is doordrenkt van geschiedenis. Overal in de steden en in het landschap van de Lage Landen zijn sporen van gebeurtenissen die van belang zijn geweest voor de ontwikkeling van ons land. **Plaatsen van herinnering** neemt u mee langs deze ankerplaatsen van ons turbulente verleden, van Nieuwpoort tot Heiligerlee, van de slag bij Warns tot het bombardement van Rotterdam, en van Wall Street tot Batavia.

Elk deel bevat veertig beeldende en boeiende verhalen van de hand van evenzovele kenners van dit verleden. In vier delen brengen de schrijvers op pakkende wijze een voorval, een gebeurtenis, een catastrofe of een overwinning opnieuw in herinnering. Ze staan daarbij ook stil bij hoe we naderhand met dat verleden zijn omgegaan. Elk essay gaat vergezeld van een speciaal voor deze reeks gemaakte foto van de plaats van herinnering. Het bestaat uit de volgende 4 delen:
[Nederland van prehistorie tot Beeldenstorm](#)
[Nederland in de zeventiende en achttiende eeuw](#)
[Nederland in de negentiende eeuw](#)
[Nederland in de twintigste eeuw](#)

Frans Polman

Oorlogsgeheimen: Jacques Vriens

Tuur is elf jaar oud en woont in Limburg. Zijn beste vriendin heet Maartje, en Maartje is joods. Het is oorlog. Dat Maartje joods is, is een geheim en dat is niet het enige geheim dat Tuur moet bewaren. Want je weet nooit zeker of je iemand kunt vertrouwen, misschien is het wel een NSB'er.

Ondanks dat de oorlog in Limburg niet zo heftig is als in andere delen van Nederland, maakt Tuur genoeg mee. Verstopte piloten, onderduiken in een grot met de hele familie...

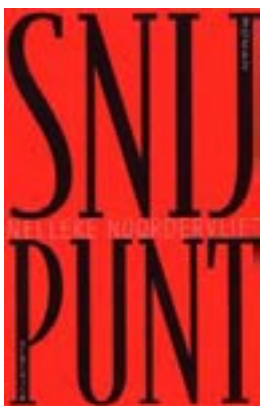
Oorlogsgeheimen is een spannend boek dat je in één ruk uitleest.

Het boek is geschikt voor kinderen vanaf 9 à 10 jaar. Het kan ook al aan jongere kinderen voorgelezen worden, bijvoorbeeld in de klas als de tweede wereldoorlog behandeld wordt.

Sanne Rutgers

Aanbevolen boeken

Agenda & Activiteiten

tot 3 maart:

Theo Thijssen Museum Amsterdam: "De gelukkige klas"

9 februari t/m 4 mei in museum Meermanno in Den Haag een tentoonstelling van het werk van Peter van Straaten

11 februari: Frans Kellendonk-lezing 15.30 uur in de aula van de Radboud Universiteit te Nijmegen.

Over rechtlijnigen en genieters

Een van mijn grootste hobby's is het ledigen der flessen, met in die flessen een alcoholische versnapering wel te verstaan. Daarvoor hoef ik mij niet te schamen, want overal in mijn omgeving, op de meest vreemde plaatsen en op ongewone tijdstippen, zie ik de medemens de fles geroutineerd en zonder enige tegenzin ontkurken dan wel ontkronen. Ik ben al jaren een liefhebber, die het dagelijkse leven, werk, drank, goed eten en de liefde met wisselend succes in evenwicht weet te houden. Zoals iedere Nederlander ben ik natuurlijk geen alcoholist, maar soms is het geen overbodige luxe een tekst van The Kinks te herinneren, de Engelse popgroep die al begin jaren zeventig op trage en indringende wijze zong Oh demon alcohol / Sad memories I cannot recall / Who thought I would say / Damn it all and blow it all / Oh demon alcohol / Memories I cannot recall / Who thought I would fall a slave to demon alcohol. Het mag nog. Nog even denk ik, want de humorloze slijpscherpers van het dagelijkse bestaan die regering en parlement vandaag de dag bevolken, hebben een verbeterd jacht op de menselijke geneugten ingezet. Tegelijk hebben ze hun zinnen erop gezet ons leven via medische en farmaceutische ingrepen zo lang mogelijk te verlengen. De sadisten. Ze hebben nog succes ook. Wie had ooit gedacht dat de sigaret uit het straatbeeld zou verdwijnen? Dat rokers & kortademigen als paria's bij de achteringang van hun kantoor of bij de rookpaal op het station aan hun trekken zouden moeten komen? Al decennia rook ik niet meer, maar zie ik ze staan, genietend in weer en wind, dan denk ik aan die fantastische jaren dat ik soms een pakje shag per dag erdoorheen blies. Heerlijk om een trekje te nemen en het witgrijze rookwolkje vóór het inhaleren langzaam uit mijn geopende mond te laten ontsnappen om het dan, als het een centimeter of vijf voor mijn mond hing, krachtig naar binnen te zuigen, zodat teer en nicotine hun verwoestende werk konden doen. Voorbij zijn die gelukzalige momenten, voorbij Humphrey Bogart, mijn grote rookvoorbeeld. Willem Frederik Hermans had het me al voorspeld: eens komt een eind aan dat genot, eens komt de laatste roker. Maar bij de strijd van de klein begeesterden tegen alcohol, sigaret, hasj, sigaar, pijp, gokken en porno blijft het niet. 'Te dik', oordeelde de arts streng, nadat hij mijn bloeddruk had opgemeten. 'Gras eten, joh, als de konijnen.' 'Gras?' vroeg ik verbaasd. 'Wat is dat?' Dat is tegenwoordig niet zo'n eigenaardige vraag, ik hoef me er niet voor te schamen. Ik ben niet de enige die het gras in de tuin door grindtegels heeft vervangen, de vogels, mollen en wormen zo heeft verbannen, en koeien kan ik missen, want melk koop ik in de supermarkt. Wat heb ik nog met de natuur te schaffen? Moet ik Michiel Korthals, hoogleraar voedseltheorie aan de Wageningen Universiteit en schrijver

van Voor het eten, geloven, dan is ook dat geen zonderlinge vraag. Volgens Korthals zijn we van ons voedsel vervreemd en zijn we niet meer op de hoogte waar ons voedsel vandaan komt. Door zijn genuanceerde kijk op het probleem onderscheidt Korthals zich van de rechtlijnigen die alles wat lekker is willen verbieden. Korthals verwijst ons niet naar het hooi, maar zoekt de oplossing in de kwaliteit van ons bestaan, in het goede leven. Wat ons eten betreft is volgens hem de moderne mens de 'multifunctionele betekenis' van het voedsel vergeten. Want door ons voedsel heeft ons lichaam contact met de natuur, onderhouden we sociale contacten en ontdekken we onze identiteit. Michiel Korthals geeft een zet in de goede richting. Hij gaat ook een belangrijk aspect van de voedsel- en drankconsumptie niet uit de weg: de esthetiek. Ik verheug me nu al op het komende weekend, wanneer ik in het café de obers handig zie balanceren met dienbladen die, op vijf vingertoppen hoog boven de hoofden van de stamgasten geheven, volgeladen zijn met het wit, rood en rosé van de fonkelende wijnen en met kelken vol verrukkelijke, donkerrood gekleurde Belgische bieren. En dan moeten het drinken nog beginnen. Ik blijf genieten

Paul Troost

Dichtbundel *LIEFDE*; iets voor Valentijn?

Jan Werkman uit Huissen heeft in eigen beheer een dichtbundel uitgegeven. De bundel is prachtig vormgegeven door Auke Gorter. De bundel bevat werk uit zijn eerdere bundels: *Illusie*, *Dromen* en *Ooit*.

Colofon

Deze nieuwsbrief is een uitgave van Boekhandel Polman te Bommel. Ingezonden artikelen verwoorden de mening van de schrijver.

De nieuwsbrief geeft nieuws en activiteiten over de wereld van 'het geschreven woord' in het algemeen en over onze boekhandel in het bijzonder.

Daarnaast willen we een podium zijn voor mensen die van boeken en literatuur houden. Dus indien u een stukje wilt schrijven voor de nieuwsbrief, aarzel dan niet!

De nieuwsbrief is gratis af te halen in de winkel.

Vanzelfsprekend wordt onze nieuwsbrief ook op onze website gepubliceerd.

Bijdragen van:

- Noud Bles
 - Paul Troost
 - Riny Polman
 - Sanne Rutgers
- #### Eindredactie:
- Frans Polman

Informatie:

Boekhandel Polman
Dorpsstraat 42
6681 BN Bommel
T: 0481 - 453 145
F: 0481 - 454 419
W: www.boekhandelpolman.nl
E: info@boekhandelpolman.nl